

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

อาหารของจิต

ภาคกลางไม่หนาว เป็นยังไงไม่รู้ละ จะเป็นเพราะอะไร ภาคกลางเท่านั้นแหละไม่หนาว นอกนั้นหนาวทั้งนั้น ภาคใต้ก็ไม่หนาว ภาคอีสาน ภาคเหนือ หนาวทั้งนั้น ภาคตะวันออกก็คงจะหนาวเหมือนกัน ก็มีภูเขาเหมือนกัน ไปอยู่กรุงเทพไม่เห็นหนาว ทางนี้ลง ๑๔ กรุงเทพลง ๒๐ ที่สวนแสงธรรมลง ๒๐ พอให้เย็น ๆ สบาย ๆ ทางอุดรลง ๑๔ ผิดกัน ๖ อย่างไม่รู้ก็ตามทางภาคกลางไม่หนาวว้างเลย ภาคอีสาน ภาคเหนือหนาวทั้งนั้น ผู้ประกอบความพากเพียรมีหน้าที่การงาน จะเอาหนาวเอาร้อนมาเป็นประมาณนักไม่ได้ เสียการเสียงาน กลายเป็นคนขี้เกียจ โอ๊ย หนาว นั่นขี้เกียจแล้วนะ โอ๊ย ร้อนวันนี้ ขี้เกียจแล้ว ความขี้เกียจมันอาศัยหนาวอาศัยร้อนนั่นแหละ

เอาจนกระทั่งกลางคืนนอนไม่หลับเลยมี พระท่านอยู่ในป่า ภาวนาอยู่ในป่า เราก็คเคยแล้วนี่ ตลอดรุ่งไม่หลับเลย นอนไม่ได้เลย หนาวขนาดนั้น ต้องได้สงวนเวลาไว้ คือกลางคืนนั่งมาก นอนไม่หลับต้องนั่งภาวนา เวลานั่งภาวนาจิตเข้าข้างใน จนกระทั่งหายเจ็บเลยนะ ความหนาวไม่มี เจ็บเลย พอจิตถอยออกมาเท่านั้นก็เริ่มหนาว ที่นี้ก็รับนอนว่าจะนอนให้มันหลับ มันหนาวทบเอาเสียนอนไม่หลับ แน่ะ สักเดี๋ยวลุกขึ้นมาอีกนั่งอีกเป็นแต่เพียงว่าไม่ได้นั่งตลอดทีเดียว นั่งหลายหนเอากลางคืน แล้วตลอดรุ่งเอาเลยนะ อย่างนั้นมี

กลางวันก็พักนอนบ้าง แล้วเดินให้มากทีเดียว กลางวันเดินมาก นั่งภาวนาตอนกลางวันอย่างมากไม่ให้เลยชั่วโมง นั่งชั่วโมงหนึ่งภาวนากลางวัน จากนั้นลงเดินจงกรมตลอด จนกระทั่งมืด พอเริ่มมืดเริ่มหนาวแล้วนะนั่น พอถึงสองทุ่มนี้ออกไม่ได้แล้ว เพียงทุ่มหนึ่งก็ตัวแข็งไปแล้วละ มันหนาวขนาดนั้นละ กลางคืนนอนไม่หลับ เรื่องหน้าตาเรานี้ อยู่ ตกกระ แขนเหล่านี้หมดเลย ดูไม่ได้ มองกันดูแต่ตาเอา อย่าไปดูหน้า ดูหน้ามันดูไม่ได้ มันตกกระไปหมด ขนาดนั้นละ ฉะนั้นไม่สนใจไม่เป็นอารมณ์ กลางวันเดินมากๆ เพื่อกลางคืนมันนั่งมาก บางคืนตลอดรุ่งเลยก็มี ไม่หลับ มันหนาวมากขนาดนั้น

แต่ที่ว่าหนาวมากนี้ก็ไม่ได้หมายถึงคนทั่วๆ ไปนะ คนทั่วๆ ไปหนาวมากเท่าไรผ้าห่มนี่กองเท่าภูเขา คนๆ เดียวผ้าห่มกองเท่าภูเขา อันนั้นไม่มีผ้าห่มนะ เราพูดนี้มีผ้า ๓ ผืนเท่านั้น ผ้าอาบน้ำ สบง จีวร สังฆาฏิ สังฆาฏิกับจีวรพับใส่กันห่ม มีเท่านั้น ไม่มีผ้าห่มไม่เอา

ไป ดัดเจ้าของดัดอย่างนั้น ไม่เคยเอาผ้าห่มมาห่มนะ หนาวขนาดไหนให้เท่านั้น ดัดมันอยู่ในนั้น นอนไม่หลับก็ไม่นอน ไม่เอาผ้าห่ม คือดัดเจ้าของ มุ่งต่ออรรถต่อธรรม คือจิตใจมุ่งต่อธรรมเสียอย่างเดียว ธรรมใหญ่กว่าทั้งหมด เหล่านี้ไม่เป็นอุปสรรคนะ นอนไม่ได้ก็ไม่ต้องนอน กลางวันเดินมากๆ เอา มันนั่งมากกลางคืน คือบรรเทากันด้วยการนั่ง พอ นั่งสมาธิแล้วมันจะสงบเข้าไปความหนาวไม่มี หายเจ็บไปเลยเวลานั่งภาวนาจิตเข้าข้างใน พอจิตถอยออกมาเท่านั้นมันก็เริ่มหนาว เราจะเริ่มนอน-นอนไม่หลับ ลุกขึ้นมา นั่งอีก สุดท้ายก็แจ่ม

เราจะเอาเหล่านี้เป็นอุปสรรคไม่ได้ภาวนาละ กลางวันตั้งแต่ตอนเช้าฉันจ้งหันแล้วเอาบาตรวางปับ ล้างเช็ดบาตรเสร็จเรียบร้อยวางปับเข้าทางจงกรมเลย เดินให้มากที่สุดทีเดียว นู่น ๑๑ โมงจึงขึ้นมาพักนอน ก็ไม่เห็นนอนมากอะไรนะ กลางวันก็นั่งภาวนาไม่ให้เลย ชั่วโมง จากนั้นเป็นเวลาเดินทั้งหมดเลยจนกระทั่งค่ำ พอดีกันกับกลางคืนมันไม่ได้เดิน ถ้าหนาวมากๆ เป็นอย่างนั้นละ ต้องใช้เวลากลางวันเดินมากๆ กลางคืนออกเดินไม่ได้ นั่งมาก กลางวันต้องเดินมาก อยู่อย่างนั้นตลอด พวกผิวหนังอะไรเหล่านี้ตกกระไปหมด มองดูหน้าเหมือนไม่ใช่หน้าคน อย่าไปมองดูหน้า มองดูตาเอา ตาไม่มีอะไรละ แต่หน้านี้ละเอียดไปหมด มอมแมมหมด มันหนาวขนาดนั้นนะ มันตกกระมันอะไรเต็มไปหมด แขนเหล่านี้ๆ มันหนาวขนาดนั้น

แต่ก็ไม่เป็นอารมณ์นะ ไม่มี เป็นไรก็ช่างหัวมันแหละ คือจิตมันมุ่งต่อธรรม มุ่งอย่างนั้นนะ แต่ก่อนป่าไม้มันเต็มดงเต็มป่าสมบูรณ์แบบ ทุกวันนี้โล่งไปหมด เขาถากถางปลูกสิ่งต่างๆ พวกมันพวกเผือกพวกอ้อยพวกอะไร เตี้ยวันนี้เป็นทุ่งไปหมดแล้วแหละ ดงป่าๆ ลึกๆ ป่าไม้มากๆ หหมด ทุกวันนี้ไม่มี แต่ก่อนเป็นดงล้วนๆ พวกสัตว์พวกเสือพวกเนื้อเต็มไปหมดในป่าในเขาไม่อดไม่ยาก เพราะไม่มีคนมากแต่ก่อน การซื้อการขายไม่มี การคมนาคมรถราไม่มี เป็นดงธรรมชาติป่าธรรมชาติไปหมด อยู่ที่ไหนอยู่ได้ แวะจากทางเข้าไปก็เป็นป่า ภาวนาได้สบายๆ

ทุกวันนี้มีแต่บ้าน มีแต่ไร่แต่สวนเต็มแผ่นดินไทยเรา มันติดกันนะเตี้ยวันนี้ อย่างวัดป่าบ้านตาดนี้ ดงติดกันกับดงใหญ่ๆ จากนี้ติดกับดงใหญ่เลย พวกข้างเป็นโขลงๆ ไม่ทราบมีมากมีน้อย เต็มดงแหละข้าง พวกเนื้อพวกสัตว์พวกเสือมีเต็มไปหมด ในวัดนี้เสือก็มี มาสร้างวัดที่แรกเสือมันก็ผ่านไปผ่านมา หมู เก้ง เต็มไปหมดเหล่านี้ เลยหมดไปเลยนะ ไม่มีอะไรเหลือ แต่ก่อนในวัดนี้เป็นที่อยู่ของสัตว์ พวกหมูป่าเป็นฝูงๆ กวางก็มี เก้ง กวาง

หมู สัตว์ป่าชนิดต่างๆ ลิง ค่าง บ่าง ชะนีเต็มไปหมด เสียงร้องลั่นที่เราอยู่นี้ พวกชะนีก็ร้องนี้ก็หมดไปเลย ยังเหลือแต่มนุษย์

มนุษย์นี้เต็มแผ่นดินเดี๋ยวนี้ พวกป่าพวกสัตว์มีมากก็ไม่เห็นเป็นเรื่องเป็นราวอะไร แต่มนุษย์มีมากนี้ยุ่งมากนะ มนุษย์มากเท่าไรยุ่งมาก ไม่ทราบยุ่งเรื่องอะไรต่ออะไร ไม่มีใครเกินมนุษย์ละเรื่องยุ่ง ยกให้มนุษย์เราเลย ยุ่งมากที่สุดคือมนุษย์เรา แล้วเอารัตเอาเปรียบสัตว์ทั่วๆ ไปก็คือมนุษย์เรา เรายกฐานะว่าเป็นมนุษย์สูงกว่าเขาๆ เขาสาปแช่งจวนจะตายพวกสัตว์ทั้งหลาย มนุษย์คือยักษ์หุสสัน กินแก่ง ทำลายเขาแก่งมนุษย์เรา จนสัตว์ไม่มีเหลือเดี๋ยวนี้ในป่าในเขาหมดพวกสัตว์ มนุษย์กินหมด ไม่มีอะไรเหลือ จะมีเหลืออะไร มีแต่ยุ่งเท่านั้นละ นอกนั้นหมด มนุษย์กินหมดเลย มียุ่งกินมนุษย์ได้เท่านั้น นอกนั้นมีแต่ มนุษย์กินสัตว์ สัตว์กินมนุษย์นี้ก็ยุ่ง นอกนั้นมนุษย์ไม่กลัว กลัวแต่ยุ่ง ไปที่ไหนมุ่งนี้เคลื่อน ไปหาภวานามันไม่ภวานา มองไปมีแต่มุ่งเคลื่อนอยู่ มันภวานาอะไรก็ไม่ทราบ นี่คือกลัวยุ่ง มนุษย์นี้กลัวแต่ยุ่ง ไปที่ไหนมีแต่มุ่งเต็มไปหมดเคลื่อนละ

ท่านภวานาท่านเอาจริงเอาจังนะ เหล่านี้ท่านไม่ถือเป็นอุปสรรค ใจเรื่องหนาวๆ ร้อนๆ ท่านไม่ถือเป็นอุปสรรค ท่านก้าวเดินตามเรื่องของท่าน เช่นนอนไม่ได้ก็ไม่ต้องนอน เวลานอนได้มีอยู่ท่านก็นอน เวลากลางวันนอนเสีย กลางคืนออกเดินจงกรมไม่ได้ก็นั่งภวานา จิตใจสง่างามตลอดเวลา พวกเราเสริมตั้งแต่ภายนอก อันนั้นก็ให้ดี อันนั้นก็ให้ดี ตกแต่งส่งเสริมไปหมดที่สุด ไปอยู่ที่ไหนมนุษย์นี้ตกแต่ง ตกแต่งตั้งแต่ภายนอก แต่หัวใจ รกรงรังอยู่ด้วยกิเลสตัณหาซึ่งเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้อยู่ในหัวใจไม่ดู

นักภวานาท่านดูหัวใจ ท่านชำระหัวใจท่านให้สง่างามตลอดเวลา ภายนอกอยู่ยังไป ท่านอยู่ได้ทั้งนั้น อยู่ร่วมไม้ในป่าในเขาท่านอยู่ กระต๊อบกระแต๊บ ทำเล็กๆ พอได้อยู่เท่านั้นแหละ ทางจงกรมนี้เสื่อมพับๆ ท่านเดินจงกรม นั้นละท่านทำงานของท่าน งานของพระคือการเดินจงกรมนั่งสมาธิภวานา เรียกว่างานของพระ ตั้งแต่ครั้งพุทธกาลมาเป็นงานอย่างนั้น เรียกว่าเป็นงานพื้นฐานของพระผู้ปฏิบัติธรรม มีงานเดินจงกรมนั่งสมาธิภวานา เวลานี้ งานของพระมีที่ไหน มีแต่งานกิเลสตัณหาเต็มวัดเต็มวา เต็มบ้านเต็มเมือง เต็มพระเต็มเณร ไม่ได้มีงานธรรมะนะ

ดูเอาซิ ตามีหุมีทุกคน ไปที่ไหนเคลื่อนตั้งแต่วัตถุสิ่งก่อสร้างต่างๆ ประดับประดา ตกแต่งอันนั้นให้สวยอันนี้ให้งาม หัวใจเป็นไฟเผาไหม้และเป็นส้วมเป็นถ่าน เป็นมูลเป็นคูอยู่ไม่ได้ดูหัวใจ เพราะฉะนั้นความทุกข์จึงไม่วาย อยู่ที่ไหนเป็นความทุกข์ๆ เต็มบ้าน

เต็มเมืองเต็มโลกสงสาร มีตั้งแต่กองทัพเต็มหัวใจมนุษย์เรา เพราะไม่ได้ตกแต่งภายใน ตกแต่งตั้งแต่ภายนอกหรรษาฟูฟ้อ อะไรก็ให้สวยให้งาม ดูแต่ภายนอก ไม่ดูหัวใจตัวเอง

ธรรมะท่านดูหัวใจตัวเองนะ สง่างามอยู่ภายใน อยู่ที่ไหนเป็นผ้าชีวรี่ห่อทองไปเรื่อย ๆ ข้างนอกท่านไม่สนใจยิ่งกว่าการสำรวมระวังภายในจิตใจ มีสติติดแนบอยู่ตลอดเวลา จิตจะคิดไปทางชั่วช้าลามกอะไรก็ตีบ ๆ ๆ ไม่ให้ออก ตีไว้ เอาธรรมขึ้น สติธรรม ปัญญาธรรม สำรวมระวังตนตลอดเวลา จิตเมื่อได้มีการบำรุงรักษาแล้วก็ต้องเจริญรุ่งเรืองเหมือนสิ่งต่าง ๆ อะไรก็ตามเมื่อบำรุงรักษาแล้วก็เจริญ เหมือนอย่างกิเลสเต็มหัวใจสัตว์โลก มีแต่พวกบำรุงรักษากิเลส ทะนุถนอมกิเลส ไม่เคยเห็นว่ากิเลสเป็นภัยนะ เห็นว่ากิเลสนี้เป็น โอ้ย เจ้าพ่อใหญ่ทีเดียวละ กราบไหว้กันทั่วโลกดินแดน กราบไหว้ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ความติดความดัน กราบไหว้พวกเหล่านี้แหละ ไม่ได้กราบไหว้บรรพชิตคือความอยู่เย็นเป็นสุข ความสันโดษ ความมักน้อย ไม่มีอะไรกังวล สบาย ๆ

โลกทั้งโลกหาที่อยู่ที่ไหนมีไหม ไม่มี ที่จะวางใจลงได้มีความสงบร่มเย็น ไม่เห็นมีที่ไหน อยู่ที่ไหนก็อยู่ด้วยความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา เผาอยู่ตลอดเวลาในหัวใจ ความติดความดันกับเรื่องต่าง ๆ ไม่หยุดไม่ถอยคือหัวใจเรา หัวใจไม่มีธรรม ต้องเป็นอย่างนั้นทั้งนั้น หัวใจมีธรรมไม่ติดไม่ดันนะ อยู่ที่ไหนท่านสบาย ๆ เอาเสียจนชำระจิตให้ขาดสะบั้นไปหมด บรรดากิเลสไม่มีเหลือแล้วสว่างจ้าครอบโลกธาตุ ท่านว่าสุญญโต โลก คือโลกทั้งหลายที่หนาแน่นมันคง เต็มอยู่ที่นี่ที่เรามองเห็นกันอยู่ที่นี่ ความสว่างความใสของจิตนี้ครอบหมด เรียกว่าความว่างของจิตครอบไปหมด

ท่านจึงเรียกว่า สุญญโต โลก โลกนี้ว่างไปหมด คือมันไม่มีความหมายโลก จะหนาแน่นขนาดไหน แผ่นดินหนาสักเท่าไรว่างไปหมด จิตใจว่างเสียอย่างเดียวครอบโลกธาตุ นั่นท่านว่า สุญญโต ทำใจให้ว่างเปล่าสูญเปล่าจากสิ่งทั้งหลาย ใจเป็นผู้ครองความสุข บรมสุขอยู่ที่นั่นหมดนั่นละ นี่อำนาจแห่งการบำเพ็ญธรรม เห็นอยู่ที่จิตใจของผู้บำเพ็ญด้วยความตั้งใจจริง ๆ แต่ผู้ไม่ตั้งใจไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร ผู้ตั้งใจแล้วเป็นในจิตขึ้นทั้งนั้น จะสง่างามขึ้น เป็นของอัศจรรย์ขึ้นในหัวใจตัวเอง ไม่ต้องไปหาความอัศจรรย์ที่ไหน ละ ในโลกธาตุไม่มีอะไรเป็นของอัศจรรย์ ไม่มีอะไรเป็นของเหลว มีอยู่หัวใจดวงเดียว

ถ้าปรับปรุงจิตใจได้ จิตใจซึ่งเคยเลวมาเพราะกิเลสตัณหาตัวเลวทราวมครอบหัวใจ ก็ก็เป็นใจเลว เป็นบ่อของกิเลส ทีนี้เวลาเปิดกิเลสออกหมดแล้วใจสว่างจ้าขึ้นมา สิ่งเหล่านั้นถูกระบายเหี่ยบไปหมดเลย ว่างเปล่าไปหมด ไม่มีทุกข์ เวลาชำระเสร็จเรียบร้อย

แล้วทุกข์ไม่มีในหัวใจ มีแต่บรมสุขล้วน ๆ ดังพระพุทธเจ้า-พระอรหันต์ท่าน ท่านไม่มีทุกข์ในหัวใจนะ ตั้งแต่วันตรัสรู้แล้วหรือบรรลุธรรมดวงขึ้นเท่านั้น กิเลสขาดสะบั้นไปหมด นั่นละกิเลสคือตัวสร้างทุกข์ขาดสะบั้นลงไปแล้วทุกข์จึงไม่มี ท่านอยู่ที่ไหนท่านสุขสบาย ๆ

จิตตัว อนิจจัง ทุกข์ อนตตา คือกิเลสที่นั่นแหละครอบอยู่ในหัวใจ ปิดธรรมชาตินี้ ออกแล้วนิพพานเที่ยง คือใจที่เที่ยงเป็นธรรมชาติ ไม่มีอะไรเข้าไปเหยียบย่ำทำลายได้เลย ตั้งกัปตั้งกัลป์ ก็กัปก็กัลป์เที่ยงอยู่ตลอดเวลา คือชำระกฎ อนิจจัง ทุกข์ อนตตา ออกหมดเรียบร้อยแล้ว มีกิเลสเป็นหัวหน้าของกฎ อนิจจัง ทุกข์ อนตตา พอชำระอันนี้แล้วอะไรเที่ยงไม่เที่ยงไม่มี ไม่ปรากฏในจิต จิตเป็นจิตเที่ยงตลอดเวลา หาความทุกข์ไม่ได้

โลกไม่มีใครที่จะสนใจเข้าไปดูจิตใจ ชำระจิตใจ อบรมจิตให้ดีให้มีความสุขความเจริญ มีตั้งแต่วิ่งตามกิเลสซึ่งเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้กันทั่วโลกดินแดน ไปที่ไหนไปดูซิว่าใครมีความสุขที่ไหน ๆ โลกสามโลกนี้ไม่มีความสุขถ้าไม่มีธรรมเข้าแทรก ๆ และมีธรรมคุ้มครองรักษา ถ้ามีธรรมแล้วอยู่ที่ไหนเป็นสุขหมด ถึงจะทุกข์จนหนโลก อดอยากอะไรก็ตาม แต่จิตใจอึดพอด้วยอรรถด้วยธรรม อยู่ได้ทั้งนั้นมนุษย์เรา ถ้าจิตใจหิวโหยโรรยแรงอยู่ตลอด อะไรจะมีสมบัติเงินทองข้าวของกองเท่างูเขาก็ก็น่ามีความหมาย เพราะจิตหิวโหยเสียอย่างเดียว

สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่อาหารของจิต ธรรมต่างหากเป็นอาหารของจิตที่เหมาะสมกันอย่างยิ่ง เมื่อธรรมเข้าสู่ใจแล้วสะดวกสบาย ไปไหนก็ไปได้ อยู่ได้ เป็นได้ ตายได้ ไม่มีอะไรเป็นอารมณ์ นี่คือนักธรรมในใจ ให้พากันอบรมบ้างซิเราเป็นชาวพุทธ มันมีแต่เรื่องกิเลสเต็มโลกเต็มสงสาร แล้วก่อพินก่อไฟเผาไหม้กันทั่วโลกดินแดน ใครมีความสุขไม่มี ความรู้จะว่าสูงว่าต่ำมีแต่กิเลสเสกสรรปั้นยอให้เท่านั้น ถ้าธรรมท่านเสกท่านปั้นให้แล้วเป็นความอบอุ่นภายในจิตใจตัวเอง ไม่ต้องไปหายศหาลาก หาเครื่องสักการะเป็นบ้าที่ไหนละ ดูตัวเองพอ ความสุขอยู่กับตัวเองไม่ติดไม่ดับ

นั่นละผู้หาธรรมเป็นผู้สงบสุข ผู้หากิเลสเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ตลอดเวลา เอาเราจะทำอะไรให้พากันไปคัดเลือกนะ ออกจากนี้ไปแล้วหากิเลสหรือจะไปหาธรรม ถ้าหากิเลสแล้วร้อนเป็นพินเป็นไฟ ถ้าหาธรรมสงบสบายเย็น จำเอานะ วันนี้ก็ไม่ได้พูดอะไรมากนัก วันไหนเทศน์ทุกวัน ๆ เหนื่อย เราเหนื่อยนะไปที่ไหนก็ได้เทศน์ ๆ ไม่มีเวลาสะดวกสบาย ให้พากันไปปฏิบัติธรรมให้ดี ใจมีความสุขเท่านั้นละครอบไปหมด ใจมีความสุขทุกข์อีกก็เหมือนกันครอบไปหมด โลกนี้หาความสุขไม่ได้เลย ใจไม่มีความสุขเสียอย่างเดียวเท่านั้นโลกนี้เป็นไฟไปด้วยกัน มันเป็นอยู่ที่จิต ที่นี้พอชำระสิ่งที่ป็นภัยออกจากจิต

แล้วโลกนี้อัจฉรย์อยู่ที่จิตนะ ไม่มีอะไรนอกเหนือจากจิตนี้ไปได้เลย ให้พากันอบรมจิตใจให้ดี

วันนี้ทูลกระหม่อมท่านก็จะเสด็จกลับแหละ ท่านมาอบรมภาวนาที่นี่ เราก็ไม่แน่ใจ ท่านมาอบรมภาวนาหรือท่านมาบรรทมอยู่ที่นี่เราก็ไม่รู้ละ เราสงสัยเรายังไม่ได้ถาม วันนี้เลยไม่ได้ถามละ ให้ไปถามตัวเองเอาก็แล้วกัน เอละที่นี้ให้พร

ทูลกระหม่อมฯ ไม่หลับนะคะ

หลวงตา เอาผ่านไปได้ ไม่หลับแล้วผ่านได้

ทูลกระหม่อมฯ เวลานั้นภาวนาไม่เคยหลับเลยเจ้าคะ

หลวงตา แต่เวลาหลับไม่สนใจภาวนาเลยใช้ไหม นี่ละพอกับลูกคุยกัน

เออ ไปผาสูกเย็นใจ

นี่ก็จะโอนเงินไปวัดอโศการามเพื่อช่วยเจดีย์ ยังไม่ได้โอนให้ว่างเสียก่อน ถามว่าเงินจะใช้ไปได้จนกระทั่งเดือนพฤษภา ถามท่านทองแล้ว เงินจะใช้เป็นงวดๆ ไปถึงเดือนพฤษภา เราก็มีเงินใจอยู่หน่อยเพราะยังไม่ถึงเดือนพฤษภาง่ายๆ เราจะโอนเงินไปช่วยช่วยจนสุดขีดสุดแดน ช่วยเจดีย์ใหญ่ ครูบาอาจารย์ทั้งหลายล้วนแล้วแต่เพชรน้ำหนึ่งที่จะได้มากถูกบรรจุไว้ที่นั่น เพราะฉะนั้นเราถึงได้เทิดทูนและช่วย บอกท่านทองเราจะช่วยเต็มกำลังของเรา จากนั้นไปเราก็จะโอนเงินไปให้เป็นระยะๆ

นี่ก็วันที่ ๗ อยู่ วันที่ ๘ อยู่ วันที่ ๙ ก็จะไปเผาศพหลวงพ่อสว่าง หลวงพ่อสว่างมีคุณแก่ชาติมาก เขามานิมนต์เราก็ไปสงเคราะห์ให้ เอาจริงเอาจังมากหลวงพ่อสว่าง แถวโนนสะอาดนิมนต์เราไปรับผ้าป่า ไปเทศนาว่าการ ข้าแล้วข้าเล่าอยู่แถวนั้นละ ผู้เฒ่าเป็นหัวหน้า บทเวลาผู้เฒ่าเสียไปเขาก็มานิมนต์เรา เราเลยจะไปพักค้างให้สักคืนหนึ่ง ไปวันที่ ๙ ประมาณบ่ายสองโมงเศษ ๕ โมงเย็นเผาศพ แล้วขอให้เราพักค้างที่นั่นสักคืนหนึ่ง ตื่นเช้าฉันเสร็จแล้วจึงให้กลับ เราก็อนุโลมตาม เพราะแถวนี้มีคุณต่อชาติเรามาก ช่วยเต็มเม็ดเต็มหน่วยตลอดมา

นอกจากนี้เราก็ไปธุดะ ไปส่งอาหารวัดนั้นวัดนี้ ที่วัดจำเป็นๆ อย่างภูววินีเรียกว่าประจำ จวนสิ้นเดือนๆ ประจำมา ๒๐ กว่าปี นี่เรารับเลี้ยงทั้งวัดเลยนะวัดภูววินี ทั้งวัด คือท่านคงจะตั้งเอาจุดศูนย์กลาง ๓๐ องค์กร มีเกินบ้างลดบ้างๆ อยู่ในจุดนั้น ท่านคงตั้งเอง เราก็บอกวามาเท่าไรให้มา ถ้าพระตั้งใจปฏิบัติดีเราจะช่วยเต็มกำลังของเรา หากเราหมดกำลังแล้วเราจะบอก พระผู้ตั้งใจปฏิบัติดี เอา มา มาเท่าไรให้มาเราจะรับเลี้ยง

เราจริงนะ พุดอะไรแล้วเป็นอย่างนั้น เราไม่ได้เลื่อนลอยนะลองพุดอะไร พระจะมาเท่าไรเราไม่ว่าทั้งนั้น เพราะเราเปิดไว้แล้วพระที่ตั้งใจปฏิบัติจริงๆ แล้วให้มา มาเท่าไรมา เราจะเลี้ยง แต่พระโกโรโกโสให้โล่งภูเขาให้หมด มันหนักภูเขา มันเด็ดทุกอย่าง แล้วก็เลี้ยงมาตั้งแต่นั้นได้ ๒๐ กว่าปีแล้ว เพราะเราไปดู ได้ยินแต่ท่านอุทัยไปอยู่สององค์ อย่างมากก็ไม่เลยสามองค์ มันมีอยู่สามสี่หลังคาเรือนพอได้อาศัยบิณฑบาตเขา มากกว่านั้นก็ไม่ได้ แต่สถานที่เหมาะสมมากนี้ได้ยินมานาน

ที่แรกท่านอาจารย์ฝันผ่านมาพักที่นั่นนิดหนึ่งก่อน เพราะโคจรบิณฑบาตนั้นละอยู่ไม่ได้นาน ท่านไปแล้วท่านอุทัยก็เลยไปพักที่นั่นเป็นประจำนะ สององค์บ้างสามองค์บ้าง เท่ากับชาวบ้านเขานั้นแหละพอดีกัน เราได้ยินมานานว่าจะไปดูก็ไม่ได้ไป วันนั้นพอดีมีโอกาส ลงรถแล้วก็ไปตระเวนหมดภูเขา แถวนั้นไปดูหมดพอใจทุกแห่ง จุดไหนๆ ในบริเวณนั้นดีหมด มากี่ตกลงกับท่านอุทัยเลย

ท่านอุทัยตั้งแต่นั้นต่อไปท่านจะรับพระเท่าไรให้เริ่มรับได้เลยนะ ผมไปดูสถานที่เหมาะสมแล้วกับการภาวนา ผมจะรับเลี้ยง พระตั้งใจภาวนามาเท่าไรให้มาผมจะรับเลี้ยง หากว่าสู้ไม่ได้ผมก็จะบอก ก็ไม่เห็นได้บอก สู้ได้ตลอด มาเท่าไรมา อย่างมากก็ไม่เลย ๕๐ คือ ๕๐ จрмаชั่วคราว ส่วนมากก็อยู่ใน ๔๐ หรือ ๓๕ ลงมา ๒๘ ๒๙ ๓๐ เป็นจุดกลางเรื่อยมา ไม่ให้ใครเข้าไปยุ่ง ใครเข้าไปอยู่นั้นไม่ได้ เราบอกขาดไปเลย ไม่ให้ใครเข้าไปยุ่ง ให้ท่านเป็นที่อบรมภาวนา เราจะสั่งสมพระ สั่งสมธรรม พระผู้ปฏิบัติดีเราจะส่งเสริม เพราะฉะนั้นเราจึงส่งเสริมจริงๆ

ไปแต่ละครั้งๆ รถตั้ง ๔ คันเต็มเลย อาหารสั้นอาหารยาวเรากำหนดไว้เรียบร้อยหมดไม่ให้บกพร่อง เพื่อไว้ตลอด วัดแถวนี้แห่งละสององค์สามองค์ ท่านก็มาขอ บอกว่าให้ท่านไป ผมไม่สามารถที่จะส่งชอกแซกได้ ก็ส่งจุดเดียว เราก็เพื่อไว้เรียบร้อยแล้ว ให้ท่านไปเถอะ ไม่ต้องกลัวอด ถ้าหากว่ามันจะหมดจริงๆ ให้โทรไปบอก ของจะมาทันที ผมไม่อยู่ก็ตามเขาจะจัดการแทน เพราะเราสั่งเสียหมดแล้ว

ตั้งแต่นั้นมาได้ ๒๐ กว่าปี พระตั้ง ๓๐-๔๐ องค์เราเลี้ยงมาตลอด ทั้งวัดเลย การบิณฑบาตไม่ต้องไปสนใจ เพราะเราเตรียมมาหมด พวกข้าวสงข้าวสาร น้ำอ้อยน้ำตาล อาหารสั้นอาหารยาว เครื่องกระป๋องกระป๋องเรากำหนดไว้เรียบร้อย เพื่อไว้หมด ไม่ใช่ธรรมดา แล้วก็วัดถ้ำบูชาเราก็เคยเอาไปให้สองหน วัดนั้นก็เคยมาขอวัดนี้อยู่ เราทราบแล้วก็เอาไปให้สองหน ไปดูสภาพเหมาะสมดี แต่เราไม่ไปให้เป็นประจำ ส่วนเป็นประจำคือวัดภูว ให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ให้เพื่อไว้ รถ ๔ คัน หกล้อคันหนึ่ง บองขึ้นเต็มเลย แล้ว

รถปิกอัพ ๓ คัน บองขึ้นเต็มๆ เหมือนกันหมด เอาไปเทลงนี้เท่ากับภูเขาลูกหนึ่ง ใครไปเห็นก็จะว่าของมาอย่างไรๆ เขาก็บอกว่าของหลวงตามหาบัว เท่านั้นใครก็รู้กันหมด เพราะเราทำอะไรเราทำเล่นไม่เป็น เอาอะไรจริงทุกอย่างยังบอกแล้ว ถ้าลงได้ทำแล้วเอาจริงมาก นอกจากไม่ทำ นี่ก็เลี้ยงมาตลอด เรื่องคนไม่ให้มาอยู่นะ

มีแม่ครัวมาทำอาหารถวายพระสองสามคนในชาวบ้านสี่ห้าหลังคาเรือน เขามาทำเท่านั้นพอ ไม่ให้คนมาข่มขำมันจะเกิดเรื่อง บอกได้เลย ให้แต่พระอยู่ล้วนๆ พอดตกค่ำมาท่านก็เอาเตปมาเปิดฟัง นั่งภาวนาฟัง อันนี้เป็นวัดที่เรารับเลี้ยงตลอดเลย เรื่องอาหารการกินใครจะมาส่งไม่มาส่งไม่สำคัญ ให้ภาวนาก็แล้วกัน ใครจะมาอยู่ที่นี้ไม่ให้มาอยู่ เราห้ามเอง ท่านอุทัยก็อาศัยคำเราห้าม ถ้าไปได้ยินว่าโล่งไม่ยอมลง เราไปเองไปโล่งเอง มีนะ ได้ยินว่าบางคนมันดื้อมันไม่ยอมลง เราไปเองขนาบเลย ลงเลยเทียว นั่นเห็นไหมล่ะ ก็พระมีเท่าไร มาเพียงเท่านี้มาทำให้เสียไม่ได้นะ มาเป็นก้างขวางคอพระได้หรือ โล่งเลยไม่ให้อยู่ให้อยู่แต่พระล้วนๆ หากว่าจะมีแขกคนไปเยี่ยมท่านชั่วระยะเวลาเล็กน้อยเราก็มองว่า แต่ที่ไปอยู่ประจำไม่ให้อยู่ เพราะจะตั้งใจอบรมพระ ให้พระได้คุณธรรมภายในใจ สถานที่นั้นเป็นสถานที่ที่ทรงมรรคทรงผลโดยไม่สงสัยแหละ เราไปดูหมดแล้วเรามาบอกกับท่านอุทัย บอกด้วยความสัตย์ความจริง ตั้งแต่นั้นมาปฏิบัติตามนั้นเลยไม่ให้เคลื่อนคลาด

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz